

Forslag

til

Lov om luftfart.

(Vedtaget af folketinget ved 3. behandling den 3. juni 1960.*)

I. Civil luftfart.

Kapitel 1.

Indledende bestemmelser.

§ 1. Luftfart inden for dansk område kan kun finde sted i overensstemmelse med bestemmelserne i denne lov og de med hjemmel i denne udfærdigede forskrifter.

§ 2. Luftfart inden for dansk område kan kun finde sted med luftfartøj, som har:

- a) Dansk nationalitet eller
- b) nationalitet i fremmed stat, med hvilken der er sluttet overenskomst om ret til sådan fart, eller
- c) særlig tilladelse af ministeren for offentlige arbejder.

Tilladelse som nævnt under c) skal gøres afhængig af sådanne vilkår, som i det enkelte tilfælde findes påkrævet for at sikre, at luftfarten foregår på betryggende måde, eller som i øvrigt findes nødvendige af almene hensyn. Tilladelsen kan når som helst tilbagekaldes.

§ 3. Ved kongelig anordning kan det, når hensynet til den offentlige sikkerhed eller militære grunde kræver det, bestemmes, at adgangen til luftfart inden for visse områder indskrænkes eller forbydes.

Når den offentlige sikkerhed kræver det, eller der ellers foreligger ganske særlige omstændigheder, kan det ved kongelig anordning bestemmes, at adgangen til luftfart inden for hele riget midlertidigt indskrænkes eller forbydes.

§ 4. Loven gælder også for luftfart med dansk luftfartøj uden for dansk område, medmindre andet fremgår af lovens indhold, eller medmindre den strider mod fremmed ret, som efter overenskomst med fremmed stat eller i øvrigt ud fra almindelige retsgrundsætninger skal finde anvendelse.

§ 5. For så vidt angår de i kap. 9 indeholdte bestemmelser om befordring med luftfartøjer, gælder med hensyn til anvendelsesområde alene de i §§ 90 og 91 i samme kapitel fastsatte begrænsninger, medmindre andet måtte følge af overenskomst med fremmed stat.

Kapitel 2.

Registrering, nationalitet og mærkning.

Nationalitetsregistrering.

§ 6. Der føres af luftfartsvæsenet som registreringsmyndighed et register over luftfartøjer (nationalitetsregister).

Angående registrering af rettigheder over luftfartøjer gælder lov nr. 135 af 31. marts 1960.

§ 7. Et luftfartøj kan kun registreres her i landet, når det har dansk ejer. Som dansk ejer anses:

- a) Den danske stat og institutioner, som styres af staten,
- b) danske kommuner,
- c) danske statsborgere,

*) Se FT: 1311, 1989, 5901, 6413; A. 1377; B. 1477, 1557. Lov nr. 252 af 10. juni 1960.

- d) stiftelser, som udelukkende har dansk ledelse med sæde i Danmark,
- e) foreninger og lignende sammenslutninger, som udelukkende har dansk ledelse med sæde i Danmark, og hvor mindst $\frac{2}{3}$ af medlemmerne er danske statsborgere,
- f) aktieselskaber, som udelukkende har dansk bestyrelse og direktion med sæde i Danmark,
- g) andre selskaber med begrænset ansvar, når det overvejende antal deltagere består af danske statsborgere eller andre, som efter denne paragraf anses for lige med danske statsborgere,
- h) ansvarlige selskaber, når de udelukkende består af danske statsborgere eller andre, som efter denne paragraf anses for lige med danske statsborgere.

I særlige tilfælde kan ministeren for offentlige arbejder tillade, at et luftfartøj, der jævnlig benyttes og da i reglen med udgangssted her i landet, bliver registreret, selv om dets ejer ikke opfylder nogen af de i stk. 1, a) til h), fastsatte betingelser.

§ 2. Luftfartøj, som er registreret i en fremmed stat, må ikke registreres her i landet, medmindre det slettes af den fremmede stats register og alle indehavere af i fartøjet registrerede rettigheder, som efter overenskomst med fremmed stat skal anerkendes her i landet, samtykker i overførelsen, eller rettighederne er faldet bort ved en stedfunden retsforfølgning.

§ 9. Et luftfartøj kan ikke registreres, medmindre det har luftdygtighedsbevis, som er udstedt eller godkendt af luftfartsvesenet.

§ 10. Registrering sker på grundlag af skriftlig begæring fra ejeren.

Begæringen skal indeholde de fornødne oplysninger om, at anmelderen er ejer, om hans erhvervelse af luftfartøjet, herunder om, hvorvidt det er købt på afbetaling, samt oplysninger om fartøjet selv, herunder når, hvor og af hvem det er bygget.

Begæringen skal være ledsaget af bevis for, at betingelserne efter §§ 7-9 er opfyldt.

§ 11. Såfremt registreringsmyndigheden kan tage begæringen til følge, skal luftfartøjet registreres og tildeles registreringsmærke.

I registret skal indføres:

- Luftfartøjets nationalitets- og registreringsmærker,
- nødvendige oplysninger til identificering af luftfartøjet,
- oplysninger om ejeren og hans erhvervelse af luftfartøjet, herunder om, hvorvidt det er købt på afbetaling,
- bemærkning om luftfartøjets luftdygtighedsbevis,
- registreringsdatoen,
- andre oplysninger efter bestemmelse af ministeren for offentlige arbejder.

§ 12. Såfremt der efter registreringen sker ændring i ejendomsforholdet med hensyn til luftfartøjet, herunder salg på afbetaling med ejendomsforbehold, eller luftfartøjet undergår sådan forandring, at det har betydning for dets identificering, skal ejeren uopholdelig anmelde det til registreringsmyndigheden. Det samme gælder, når ejeren ikke længere opfylder vilkåret efter § 7. Overdrages luftfartøjet ved aftale helt eller delvis til ny ejer, påhviler anmeldelsespligten også overdrageren. I tilfælde af et luftfartøjs salg ved tvangsauktion eller overtagelse ved umiddelbar fogedforretning skal fogden eller — ved konkurs og offentligt skifte, der omfatter luftfartøjet — skifteretten (eksekutor) sende meddelelse herom til registreringsmyndigheden.

Registreringsmyndigheden skal under fornøden iagttagelse af bestemmelserne i §§ 10-11 føre anmeldelsen ind i registret eller — i de i §§ 13-14 omhandlede tilfælde — slette luftfartøjet af registret eller gøre anmærkning på dets blad.

§ 13. Et luftfartøj skal slettes af registret, dersom:

- det begæres af den i registret opførte ejer,
- den i § 7 anførte betingelse ikke længere er opfyldt og ministeren for offentlige arbejder ikke giver tilladelse

til, at luftfartøjet desuagtet kan blive stående i registret,

c) luftfartøjet er ophugget eller totalt havareret,

d) luftfartøjet er forsvundet. Et luftfartøj anses som forsvundet, når der er gået tre måneder efter, at sidste flyvning blev påbegyndt, og der ikke foreligger oplysninger om, at det fremdeles er i behold.

Når der er indtrådt et forhold som nævnt foran, skal ejeren uopholdelig anmelde det til registreringsmyndigheden, hvis dette ikke allerede er gjort efter § 12.

Har luftfartøjet i tre år ikke haft gyldigt luftdygtighedsbevis, kan det slettes i registret, såfremt ejeren ikke inden en af registreringsmyndigheden fastsat frist tilvejebringer sådant bevis.

§ 14. Hvis der på et luftfartøj hviler en registreret hæftelse, må det ikke udslettes af nationalitetsregistret, medmindre rettighedshaveren meddeler sit samtykke hertil, men der gøres anmærkning i registret om det forhold, som skulle have medført slettelse. Sådant anmærkning berører ikke hæftelsen, men har ellers samme virkning som slettelse.

Hvis et luftfartøj slettes af nationalitetsregistret, eller der i registret gøres sådan anmærkning, som omhandles i stk. 1, skal meddelelse herom gives føreren af rettinghedsregistret.

§ 15. Er et her i landet registreret luftfartøj på ubestemt tid eller for et tidsrum af mindst 14 dage overladt til en lejetager eller en anden, der bruger det for egen regning, kan hver part i aftalen gøre anmeldelse herom til registreringsmyndigheden, som i så fald skal gøre anmærkning i registret om brugeren og hans ret.

§ 16. Såfremt et luftfartøj i udlandet er bygget for dansk regning eller overgået i dansk eje og de i §§ 7-8 for registrering angivne vilkår er opfyldt, kan fartøjet på de vilkår, som fastsættes af ministeren for offentlige arbejder, indføres midlertidigt i en særlig afdeling af luftfartøjsregistret.

Nationalitet.

§ 17. Når luftfartøjet er registreret, har det dansk nationalitet.

Registreringsmyndigheden udsteder nationalitets- og registreringsbevis for luftfartøjet.

§ 18. Når et luftfartøj er slettet i registret eller anmærkning gjort efter § 14, er fartøjets ejer eller, hvis det er gået over i udenlandsk eje, den tidligere ejer pligtig til ufortøvet at indsende nationalitets- og registreringsbeviset til luftfartsvæsenet. Er der ellers i registret indført ændring i noget forhold, der omhandles i beviset, har ejeren pligt til ufortøvet at indsende beviset til luftfartsvæsenet, som giver det påtegning om ændringen eller eventuelt erstatter det med et nyt.

§ 19. Når luftfartøjet er indført i den i § 16 nævnte særlige afdeling af registret, har det dansk nationalitet, så længe indførelsen gælder.

Registreringsmyndigheden udsteder et midlertidigt nationalitets- og registreringsbevis for luftfartøjet.

§ 20. Dansk luftfartøj, som benyttes til luftfart efter denne lov, skal have dansk nationalitets- og registreringsbevis efter reglerne i dette kapitel.

Udenlandsk luftfartøj skal ved luftfart inden for dansk område have udenlandsk nationalitets- og registreringsbevis eller tilsvarende dokument, udfærdiget i fremmed stat, med hvilken der er sluttet overenskomst om ret til luftfart inden for dansk område.

Benyttes luftfartøjet med særlig tilfaldelse i medfør af § 2 c), gælder, hvad ministeren for offentlige arbejder herom fastsætter.

Mærkning.

§ 21. Et luftfartøj, som er indført i dansk nationalitetsregister efter § 11 eller § 16, skal mærkes med dansk nationalitetsmærke og det tildelte registreringsmærke. Disse mærker skal luftfartøjet føre, så længe det står i registret.

Luftfartøj, som benyttes med hjemmel i § 2 b), skal være mærket i overensstemmelse med de regler, som gælder i luftfartøjets hjemland.

Luftfartøj, som benyttes med tilladelse efter § 2 c), skal være mærket i overensstemmelse med forskrifter, som udfærdiges af ministeren for offentlige arbejder.

Kapitel 3.

Luftdygtighed.

§ 22. Luftfartøj, som benyttes til luftfart efter denne lov, skal være luftdygtigt.

Et luftfartøj kan ikke anses for luftdygtigt, medmindre det er således konstrueret, bygget, udstyret og vedligeholdt og har sådanne flyveegenskaber, at det tilfredsstiller sikkerhedens krav.

§ 23. Besigtigelse af luftfartøjer til konstatering af deres luftdygtighed skal ske ved luftfartsvæsenet, der endvidere fører tilsyn med, at luftfartøjer, så længe de benyttes til luftfart efter denne lov, er luftdygtige.

Luftfartsvæsenet kan lade besigtigelse og tilsyn foretage ved en af samme udpeget dansk eller udenlandsk sagkyndig eller udenlandsk myndighed.

§ 24. Når det ved besigtigelse eller på anden måde er godtgjort, at et luftfartøj tilfredsstiller kravene til luftdygtighed, udstedes luftdygtighedsbevis af luftfartsvæsenet. Beviset kan udstedes for bestemt tid og kan begrænses til at gælde luftfart af bestemt art eller inden for bestemt område. Ministeren for offentlige arbejder kan bestemme, at der i luftdygtighedsbeviset eller i et særligt dokument, som skal følge med dette, skal optages nærmere anvisninger om de forudsætninger med hensyn til brugen af luftfartøjet, som må iagttages, for at dette kan anses for luftdygtigt.

Beviset skal på begæring fornys, såfremt luftfartøjet opfylder de krav til luftdygtighed, som gælder, når fornyelsen skal finde sted. Luftfartsvæsenet kan overlade den i § 23, stk. 2, omhandlede sagkyndige eller myndighed at forny luftdygtighedsbeviset.

§ 25. Dansk luftfartøj, som benyttes til luftfart efter denne lov, skal have luftdygtighedsbevis udstedt af luftfartsvæsenet eller godkendt af dette.

Udenlandsk fartøj skal ved luftfart inden for dansk område have enten luftdygtighedsbevis som i stk. 1 omhandlet eller et af fremmed stat udstedt eller godkendt bevis, som ifølge overenskomst med denne stat skal anerkendes her i riget.

Luftfartøj, som ikke har luftdygtighedsbevis som i stk. 1 eller 2 omhandlet, kan af luftfartsvæsenet få meddelt særlig tilladelse til luftfart. Sådant tilladelse kan når som helst tilbagekaldes.

§ 26. Hvis ikke andet bestemmes af ministeren for offentlige arbejder, bliver dansk luftdygtighedsbevis ugyldigt i følgende tilfælde:

- a) Når luftfartøjet ikke har været underkastet foreskreven besigtigelse,
- b) når der er foretaget sådan forandring ved luftfartøjet eller dets udstyr, at det kan have betydning for luftdygtigheden,
- c) når luftfartøjet eller dets udstyr har lidt skade, som åbenbart har betydning for luftdygtigheden.

Når der i øvrigt er indtrådt et forhold, som efter ministerens skøn kan have betydning for luftdygtigheden, kan han erklære luftdygtighedsbeviset for ugyldigt.

Ugyldigheden vedvarer i det under c) nævnte tilfælde, indtil skaden er afhjulpet under iagttagelse af bestemmelser, som fastsættes af ministeren. I øvrigt vedvarer ugyldigheden, indtil luftfartøjet er erklæret for luftdygtigt.

Når et bevis er blevet ugyldigt, kan luftfartsvæsenet kræve det indleveret.

§ 27. Hvad der i §§ 24 og 26 er bestemt om dansk luftdygtighedsbevis, finder tilsvarende anvendelse på godkendelse af udenlandsk luftdygtighedsbevis samt på fornyelse og ugyldighed af sådan godkendelse.

§ 28. Ejeren eller brugeren af et luftfartøj, som benyttes til luftfart efter denne lov, er ansvarlig for, at fartøjet er luft-

F. t. l. om luftfart.

dygtigt, samt for, at der for dette foreligger gyldigt luftdygtighedsbevis, ligesom han efter regler, fastsat af ministeren for offentlige arbejder, snarest skal anmelde enhver omstændighed, der har betydning for luftdygtigheden, til luftfartsvæsenet og meddele dette de for udøvelse af tilsynet med luftdygtigheden nødvendige oplysninger.

§ 29. Luftfartsvæsenet samt den i § 23, stk. 2, omhandlede sagkyndige eller myndighed har adgang til ethvert luftfartøj, som benyttes til luftfart efter denne lov, og har ret til at foretage enhver undersøgelse af luftfartøjet og dets udstyr, som findes nødvendig for at kunne udføre besigtigelse og tilsyn. Luftfartsvæsenet samt den i § 23, stk. 2, omhandlede sagkyndige eller myndighed kan herunder hos ejeren eller brugeren og besætningen kræve den medvirken, som findes fornøden. Luftfartøjet kan således kræves klargjort til besigtigelse, ligesom prøveflyvning og andre nødvendige prøver kan kræves udført.

§ 30. For at prøve et luftfartøjs egenskaber, eller når der i øvrigt foreligger særlige grunde, kan luftfartsvæsenet efter nærmere af ministeren for offentlige arbejder derom fastsatte regler gøre undtagelse fra bestemmelserne i dette kapitel og de i tilslutning dertil givne forskrifter.

§ 31. Ministeren for offentlige arbejder kan bestemme, at bygning af luftfartøjer og fremstilling af tilbehør og reservedele samt nærmere angivne vedligeholdelses-, reparations- og ændringsarbejder på luftfartøjer, tilbehør og reservedele kun må udføres af personer med særlig godkendelse eller af en virksomhed, hvis tekniske organisation er godkendt.

Kapitel 4.

Luftfartøjets bemanning.

§ 32. Luftfartøj, som benyttes til luftfart efter denne lov, skal være bemanded på betryggende måde.

Ministeren for offentlige arbejder giver nærmere forskrifter om bemanningen.

Luftfartøjets ejer eller bruger er ansvarlig for, at fartøjet er behørigt bemandedt.

§ 33. Luftfartsvæsenet fører tilsyn med, at bestemmelserne om bemanning bliver overholdt. Det kan lade tilsynet foretage ved dansk eller udenlandsk sagkyndig eller ved udenlandsk myndighed.

§ 34. Ministeren for offentlige arbejder fastsætter de betingelser, som med hensyn til statsborgerforhold, alder, fysisk og psykisk egnethed, ædruelighed, uddannelse og øvelse m. v. kan kræves opfyldt for at gøre tjeneste på et luftfartøj.

§ 35. Certifikat til at gøre tjeneste på luftfartøj som fører eller i anden stilling, som ministeren for offentlige arbejder bestemmer, udstedes af luftfartsvæsenet til den, der opfylder de for vedkommende tjeneste fastsatte krav.

Certifikatet kan begrænses til at gælde luftfart med bestemte arter af luftfartøjer, luftfart af bestemt art eller luftfart inden for bestemt område.

Certifikatet udstedes for bestemt tid og skal på begæring fornys for bestemt tid, såfremt indehaveren opfylder de på fornyelsestidspunktet gældende betingelser for at udføre den tjeneste, certifikatet gælder.

Certifikatet kan nægtes den, der er dømt for strafbart forhold, som begrunder en nærliggende fare for misbrug af certifikatet, jfr. straffelovens § 78.

§ 36. Den, der gør tjeneste på et luftfartøj i stilling som omhandlet i § 35, skal have certifikat, udstedt af luftfartsvæsenet eller godkendt af dette, eller et af fremmed stat udstedt eller godkendt certifikat, som ifølge overenskomst med denne skal anerkendes her i riget.

Den, som gør tjeneste på et dansk luftfartøj i international luftfart, skal have certifikat, som er udstedt eller godkendt af luftfartsvæsenet.

Luftfartsvæsenet er berettiget til, for så vidt angår flyvning over dansk område, at nægte at anerkende certifikat, som er udstedt til en dansk statsborger af en anden stat.

Der kan af luftfartsvæsenet uden hensyn til, hvad der er bestemt i stk. 1, med-

deles særlig tilladelse til at gøre tjeneste på et luftfartøj. Sådan tilladelse kan når som helst tilbagekaldes.

§ 37. Luftfartsvæsenet kan inddrage dansk certifikat for bestemt tid, indtil videre eller for resten af gyldighedstiden, når indehaveren ikke opfylder vilkårene for at udføre den tjeneste, certifikatet gælder.

Når luftfartsvæsenet finder grund til at antage, at der foreligger et forhold, som kan begrunde inddragelse efter stk. 1, kan det sætte certifikatet ud af kraft, indtil spørgsmålet om inddragelse er afgjort.

Når et certifikat er inddraget eller sat ud af kraft efter bestemmelserne i denne paragraf, skal det indleveres til luftfartsvæsenet.

§ 38. Hvad der i §§ 35 og 37 er bestemt om dansk certifikat, finder tilsvarende anvendelse på godkendelse af udenlandsk certifikat samt på fornyelse og tilbagekaldelse af sådan godkendelse.

§ 39. Den, som har certifikat, der er udstedt eller godkendt af luftfartsvæsenet, skal snarest muligt underrette dette om forhold, som kan have betydning for spørgsmålet om, hvorvidt han fremdeles opfylder vilkårene for tjenesten. Han er pligtig til at underkaste sig de undersøgelser og prøver, som luftfartsvæsenet finder påkrævet.

§ 40. Luftfartsvæsenet kan tillade, at et luftfartøj benyttes til luftfart i øvelsesøjemed, eller når der i øvrigt foreligger særlige grunde, selv om fartøjet ikke er bemandedt i overensstemmelse med reglerne i § 32.

Kapitel 5.

Luftfartøjschefen og tjenesten om bord.

§ 41. På dansk luftfartøj, som benyttes til luftfart efter denne lov, skal der være en luftfartøjschef.

Luftfartøjschefen har højeste myndighed om bord.

§ 42. Luftfartøjschefen skal påse, at luftfartøjet er luftdygtigt og behørigt udrustet, bemandedt og lastet, samt at flyvningen i øvrigt forberedes og gennemføres i overensstemmelse med gældende bestemmelser.

Hvad der i § 28 er fastsat om pligt til at anmelde enhver omstændighed, der har betydning for luftdygtigheden, til luftfartsvæsenet og til at meddele dette de for udøvelsen af tilsynet med luftdygtigheden nødvendige oplysninger, får tilsvarende anvendelse på luftfartøjschefen.

§ 43. Luftfartøjschefen har opsyn med luftfartøj, besætning, passagerer og gods.

Når han finder det nødvendigt, kan han midlertidigt anvise besætningsmedlemmerne anden tjeneste end den, de er ansat til at udføre.

Passagererne er pligtige til at følge de anvisninger, der gives af luftfartøjschefen for opretholdelse af orden om bord.

Han kan, når omstændighederne kræver det, nægte at tage om bord og har ret til at afsætte besætningsmedlemmer, passagerer eller gods.

§ 44. Når det er nødvendigt for opretholdelse af orden om bord, kan luftfartøjschefen skaffe sig lydighed ved magt.

Såfremt luftfartøjet er i fare, eller der foreligger anden nødstilstand, har luftfartøjschefen ret til at anvende ethvert middel, som er nødvendigt for at tilvejebringe orden og lydighed. Ethvert besætningsmedlem er, selv uden opfordring, pligtig til at yde luftfartøjschefen hjælp.

Tilføjes der den, som har nægtet lydighed, skade, kan han alene gøre ansvar gældende, hvis der er anvendt hårdere midler, end omstændighederne krævede.

§ 45. Hvis der om bord på et luftfartøj bliver begået en grovere lovovertrædelse, skal luftfartøjschefen til oplysning af sagen så vidt muligt træffe de foranstaltninger, som er nødvendige, og som ikke uden skade kan udsættes.

Luftfartøjschefen skal så vidt muligt sørge for, at den skyldige ikke undviger,

og kan om fornødent tage ham i forvaring, indtil han kan overleveres til politiet i Danmark eller til vedkommende myndighed uden for riget.

Genstande, som må antages at have betydning som bevismidler, kan tages i forvaring af luftfartøjschefen, indtil de kan overgives til politi eller myndighed som nævnt i stk. 2.

§ 46. Luftfartøjschefen skal påse, at foreskrevne luftfartøjsdokumenter er om bord, samt at disse bliver forskriftsmæssigt ført.

§ 47. Såfremt luftfartøjet kommer i nød, skal luftfartøjschefen gøre alt, hvad der står i hans magt, for at sikre luftfartøjet, de ombordværende og godset. Bliver det nødvendigt at forlade luftfartøjet, skal han så vidt muligt sørge for at bringe luftfartøjsdokumenterne i sikkerhed.

§ 48. Når der er indtruffet en flyveulykke, som medfører, at nogen i eller uden for luftfartøjet afgår ved døden eller kommer alvorligt til skade, eller hvorved luftfartøjet eller ejendom uden for dette lider alvorlig skade, skal luftfartøjschefen uopholdelig sørge for, at luftfartsvæsenet bliver underrettet om forholdet, og snarest muligt derefter afgive rapport herom. Det samme gælder, når der har foreligget en alvorlig fare for sådan ulykke, eller der er indtruffet noget, som tyder på, at der har foreligget en væsentlig fejl ved luftfartøjet eller ved luftfartsanlæg på jorden eller disses drift.

Er luftfartøjschefen ikke i stand til at give den foreskrevne underretning og rapport, påhviler pligten hertil fartøjets ejer eller bruger.

Ministeren for offentlige arbejder kan give regler om begrænsninger i underretningspligten, om udvidelse af denne til også at omfatte andre besætningsmedlemmer end fartøjschefen eller om, at underretning også skal gives til andre end luftfartsvæsenet.

§ 49. Den, som gør tjeneste på et luftfartøj, skal lyde sine foresattes ordrer i tjenesten, vise omsorg for luftfartøj samt

for ombordværende og gods og i øvrigt samvittighedsfuldt udføre sine tjenesteplichter.

§ 50. Ingen må gøre eller forsøge at gøre tjeneste på et luftfartøj i nogen af de i § 35 omhandlede stillinger, når han har nydt spiritus i et sådant omfang, at han er ude af stand til at gøre tjeneste på fuldt betryggende måde, eller — bortset fra tjeneste af underordnet sikkerhedsmæssig betydning — såfremt han har en alkoholkoncentration i blodet på 0,40 promille eller derover.

Ej heller må nogen gøre eller forsøge at gøre tjeneste på et luftfartøj i nogen af de i § 35 omhandlede stillinger, når han på grund af sygdom, svækkelse, overanstrengelse, mangel på søvn, påvirkning af opstemmende eller bedøvende midler eller af lignende årsager befinder sig i en sådan tilstand, at han er ude af stand til at gøre tjeneste på et luftfartøj på fuldt betryggende måde.

Det er forbudt at lade nogen gøre tjeneste på et luftfartøj, når den pågældende er påvirket som nævnt i stk. 1 eller befinder sig i en tilstand som nævnt i stk. 2.

At en person i en tilstand som angivet i stk. 1 og 2 gør eller forsøger at gøre tjeneste på et luftfartøj, hvormed i erhvervsmæssigt øjemed befordres personer, betragtes ved udmåling af straf som en skærpende omstændighed.

Har en arbejdsgiver eller anden foresat medansvar for, at en person gør eller forsøger at gøre tjeneste på et luftfartøj i en sådan tilstand som angivet i stk. 1 og 2, straffes tillige arbejdsgiveren eller den foresatte.

Når en person, der på et offentligt bevertningssted har nydt spiritus, og om hvem værten eller hans medhjælper ved eller har føje til at antage, at han skal gøre tjeneste på et luftfartøj, på grund af spiritusnydelsen er eller vil blive påvirket som nævnt i stk. 1, skal værten eller medhjælperen gøre sit, eventuelt ved tilkaldelse af politiet, til at hindre, at han i denne tilstand gør eller forsøger at gøre sådan tjeneste.

Er der grund til antage, at en person har overtrådt bestemmelserne i stk. 1 eller 2, kan politiet eller luftfartsvæsenet ved politiets hjælp lade ham fremstille for en læge til undersøgelse, herunder til udtagelse af

blod- og urinprøver til bestemmelse af alkoholconcentrationen.

§ 51. Ministeren for offentlige arbejder bestemmer, i hvilken udstrækning reglerne i dette kapitel finder anvendelse på udenlandsk luftfartøj inden for dansk område.

Kapitel 6.

Flyvepladser og andre luftfartsanlæg.

Almindelige bestemmelser.

§ 52. Flyvepladser og andre anlæg i luftfartens tjeneste skal tilfredsstille de krav, ministeren for offentlige arbejder fastsætter.

Ministeren giver forskrifter om drift og vedligeholdelse af sådanne anlæg og om tilsyn. Den myndighed, der fører tilsyn med anlæggene, skal tillige påse overholdelsen af de øvrige i dette kapitel indeholdte og i tilslutning dertil givne bestemmelser. Den kan til enhver tid kræve adgang til luftfartsanlæg og anden ejendom i den udstrækning, det er nødvendigt for udførelsen af dens opgaver.

§ 53. Ministeren for offentlige arbejder kan efter forhandling med forsvarsministeren etablere luftveje og andre områder, inden for hvilke luftfarten skal være underkastet særlig regulering.

§ 54. Til betryggelse og lettelse for luftfarten anordnes en flyvesikringstjeneste. Ministeren for offentlige arbejder fastsætter de fornødne forskrifter for denne og bestemmer, i hvilken udstrækning den kan varetages af andre end statsorganer.

Tilladelse.

§ 55. Til at indrette og drive en flyveplads, hvis benyttelse til flyvning står åben for offentligheden, udkræves, foruden godkendelse efter § 60, særlig tilladelse af ministeren for offentlige arbejder.

Ministeren kan foreskrive, at en flyveplads under hensyn til dens karakter,

trafikkens omfang og varighed eller andre særlige omstændigheder kan indrettes og drives uden tilladelse.

§ 56. Tilladelse må kun meddeles, såfremt det findes foreneligt med almene hensyn.

§ 57. Tilladelse skal gives på bestemt tid og gøres afhængig af de vilkår, som skønnes påkrævet.

§ 58. Såfremt der under udøvelsen af den af tilladelsen omfattede virksomhed finder væsentlig tilsidesættelse sted af de i nærværende lov eller i tilladelsen indeholdte eller for sådan virksomhed i øvrigt gældende forskrifter, kan tilladelsen tilbagekaldes. Må det antages, at tilladelsens indehaver ikke er i stand til behørigt at gennemføre anlægget eller opretholde driften, kan tilladelsen ligeledes tilbagekaldes.

§ 59. Ministeren for offentlige arbejder kan bestemme, at der til indretning og drift af en flyveplads, hvis benyttelse til flyvning ikke står åben for offentligheden, eller af andet anlæg i luftfartens tjeneste skal kræves tilladelse af luftfartsvæsenet. Ministeren kan give nærmere forskrifter for sådan tilladelse.

Godkendelse.

§ 60. Flyvepladser, hvis benyttelse til flyvning står åben for offentligheden, skal være godkendt af ministeren for offentlige arbejder. Ministeren fastsætter, i hvilken udstrækning sådan godkendelse skal kræves for flyvepladser i øvrigt og for andre anlæg.

Til ministerens godkendelse knyttes de betingelser, som findes påkrævet.

Når anlægget ikke opfylder de krav, som til enhver tid gælder for godkendelse af sådanne anlæg, eller de opstillede betingelser bliver væsentligt tilsidesat, kan ministeren tilbagekalde godkendelsen.

Er der indtrådt noget forhold, som kan medføre, at anlægget ikke længere tilfredsstiller kravene, er indehaveren pligtig til at give meddelelse til luftfartsvæsenet, så snart han har fået kendskab til forholdet.

Hvis forholdet er af den art, at det er farligt at bruge anlægget, skal indehaveren, i den udstrækning det er nødvendigt, sætte dette ud af drift uden at afvente luftfartsvæsenets afgørelse.

Ekspropriation og luftfartshindringer.

§ 61. Til tilvejebringelse af flyveplads eller andet luftfartsanlæg, til udvidelse, forbedring eller vedligeholdelse af sådant anlæg til brug for luftfarten skal ekspropriation kunne ske efter reglerne i forordning af 5. marts 1845, jfr. lov nr. 6 af 10. januar 1928 om tillæg til samme, såfremt ministeren for offentlige arbejder måtte skønne, at det pågældende formål har almen interesse.

§ 62. Indflyvningen til flyvepladser, hvis benyttelse til flyvning står åben for offentligheden, skal være sikret overensstemmende med de nedenfor fastsatte regler, der dog under særlige omstændigheder kan fraviges af ministeren for offentlige arbejder.

§ 63. Hvis ikke særlig undtagelse er gjort i henhold til § 62, skal der for de deri omhandlede flyvepladser foreligge en af ministeren for offentlige arbejder godkendt plan, der viser, hvorledes indflyvningen skal sikres.

Planen skal angive det område uden for landingsarealet, inden for hvilket det skønnes nødvendigt at fastsætte højdebegrænsninger med hensyn til bebyggelse, beplantning, master, ledninger og andre luftfartshindringer. I sø- og isflyvehavne kan planen også omfatte selve havneområdet.

Inden for området fastlægges på de enkelte arealer de højdebegrænsninger, som kræves for luftfartøjernes sikre start og landing ved ud- og indflyvning over det pågældende areal.

Der kan ved planen fastlægges særlige sektorer for ud- og indflyvning, henholdsvis i godt vejr og i usigtbart vejr. Planens varighed kan begrænses til et bestemt tidsrum.

§ 64. For de arealers vedkommende, hvor luftfartshindringer i henhold til planen

højest må være indtil 25 m over terræn, skal indflyvningen sikres ved pålæg af servitut mod etablering af luftfartshindringer, der overskrider de på planen angivne højder.

Servitutpålæg sker om fornødent ved ekspropriation i overensstemmelse med reglerne i § 61.

Besigtigelses- og ekspropriationskommissionen kan med tilslutning af luftfartsvæsenet bestemme, at luftfartshindringer, som findes på arealet, og som overskrider de på planen angivne højder, kan blive stående, eventuelt med afmærkning.

Under samme forudsætning kan besigtigelses- og ekspropriationskommissionen fravige de på planen angivne højder, for så vidt angår eventuelle fremtidige luftfartshindringer.

Efter ekspropriationsforretningernes afslutning kan ministeren for offentlige arbejder, hvor forholdene taler derfor, meddele dispensation fra de ejendommene pålagte højdeservitutter. Dispensation kan betinges af, at den for servitutpålægget ydede erstatning helt eller delvis tilbagebetales.

§ 65. For så vidt angår de arealer, på hvilke luftfartshindringer ifølge planen må være 25 m over terræn eller mere, sker der ved luftfartsvæsenets foranstaltning notering i tingbogen om, at ethvert projekt, der vil medføre luftfartshindringer, der er 25 m over terræn eller mere, skal forelægges for luftfartsvæsenet.

Såfremt projektet ikke strider imod den af ministeren for offentlige arbejder godkendte indflyvningsplan, udsteder luftfartsvæsenet attest herom.

Strider projektets gennemførelse imod planen, vil sagen af luftfartsvæsenet være at forelægge for ministeren for offentlige arbejder, der træffer afgørelse om, hvorvidt gennemførelsen kan tillades under hensyn til de i enkelttilfældet foreliggende forhold.

Findes der på de i nærværende paragraf omhandlede arealer ved planens godkendelse luftfartshindringer, der overskrider de på planen angivne højder, afgør ministeren, hvorvidt hindringen skal kræves fjernet eller afmærket. Gennemførelsen af de foranstaltninger, som er fundet påkrævet,

sker om fornødent ved ekspropriation i overensstemmelse med reglerne i § 61.

§ 66. Det påhviler indehaveren af vedkommende flyveplads at overvåge, at de enkelte ejendomme pålagte højdebegrænsninger overholdes, og til luftfartsvæsenet om fornødent at indberette eventuelle overtrædelser.

§ 67. Hindringer, som ligger uden for de for flyvepladser godkendte planers område, men som ved deres højde skønnes at frembyde fare for lufttrafikkens sikkerhed, kan af ministeren for offentlige arbejder efter forhandling med forsvarsministeren forlanges fjernet eller afmærket af luftfartsvæsenet.

Gennemførelsen af de foranstaltninger, som er fundet påkrævet, sker om fornødent ved ekspropriation i overensstemmelse med reglerne i § 61.

Udgiften — herunder eventuel erstatning til ejeren eller brugeren — afholdes af statskassen.

§ 68. Ministeren for offentlige arbejder kan efter forhandling med forsvarsministeren forbyde anbringelsen og benyttelsen af, eventuelt kræve ændret eller fjernet, mærker, lys- eller lydanlæg, anlæg, der udsender radiobølger, eller andre indretninger, for så vidt de udsætter luftfartens sikkerhed for fare.

Hvorvidt og da i hvilket omfang erstatning skal udredes i anledning af de i medfør af stk. 1. truffne foranstaltninger, afgøres efter dansk rets almindelige regler.

Øvrige bestemmelser.

§ 69. Ministeren for offentlige arbejder giver forskrifter om, hvilke flyvepladser luftfartøjer kan bruge ved afgang eller landing.

§ 70. Ministeren for offentlige arbejder kan udfærdige forskrifter om adgang til og færdsel på flyvepladser og om luftfartøjers ophold på disse samt efter forhandling med handelsministeren om fornødent udstede forbud mod sejlads og ophold i farvande, der midlertidigt eller permanent benyttes som flyveplads.

§ 71. For benyttelsen af en flyveplads eller et andet anlæg i luftfartens tjeneste, som står åben til brug for offentligheden, kan der opkræves afgifter efter regler fastsat af ministeren for offentlige arbejder. Afgifterne kan inddrives ved udpantning.

§ 72. Flyvepladser og andre anlæg i luftfartens tjeneste, hvis benyttelse står åben for offentligheden, skal stå åbne til brug for udenlandske luftfartøjer på samme vilkår, som gælder for danske luftfartøjer i tilsvarende international luftfart, når der er truffet aftale i så henseende med vedkommende fremmede stat.

§ 73. Ministeren for offentlige arbejder fastsætter de betingelser, som kan kræves opfyldt af den, der på flyveplads, ved andet luftfartsanlæg eller i øvrigt skal gøre tjeneste uden for luftfartøj i stilling, som er af betydning for luftfartens sikkerhed, og giver regler om certifikat for sådan tjeneste.

§ 74. Hvad der er bestemt i § 50, finder tilsvarende anvendelse på den, som gør tjeneste som flyveleder, flyvemekaniker eller — efter bestemmelse af ministeren for offentlige arbejder — i anden stilling af betydning for luftfartssikkerheden.

Kapitel 7.

Tilladelse til luftfartsvirksomhed.

§ 75. Til drift af regelmæssig luftfart i erhvervsøjemed over dansk område kræves tilladelse af ministeren for offentlige arbejder.

Til drift af anden erhvervsmæssig luftfart over samme område kræves tilladelse af ministeren, medmindre denne træffer anden bestemmelse.

Ministeren for offentlige arbejder kan bestemme, at skoleflyvning, opvisningsflyvning, konkurrenceflyvning og anden luftfartsvirksomhed af særlig art kræver tilladelse, selv om virksomheden ikke drives i erhvervsøjemed.

§ 76. Tilladelse må kun meddeles, såfremt det findes foreneligt med almene hensyn.

§ 77. Tilladelse til befordring af passagerer, post og gods kan, når befordringen alene sker mellem steder inden for riget, kun gives til den, der opfylder de i § 7, stk. 1, for registrering af luftfartøj her i landet opstillede vilkår.

Opfylder indehaveren af en tilladelse ikke længere de for opnåelse af denne fastsatte betingelser, falder tilladelsen bort, hvis forholdet ikke bliver rettet inden en af vedkommende myndighed fastsat frist.

I særlige tilfælde kan ministeren for offentlige arbejder meddele tilladelse i henhold til § 75, selv om betingelserne efter nærværende paragraf ikke er opfyldt.

§ 78. Tilladelse skal gives på bestemt tid og gøres afhængig af de vilkår, som skønnes påkrævet.

§ 79. Såfremt der under udøvelsen af den af tilladelsen omfattede virksomhed finder væsentlig tilsidesættelse sted af de i nærværende lov eller i tilladelsen indeholdte eller for sådan virksomhed i øvrigt gældende forskrifter, kan tilladelsen tilbagekaldes. Må det antages, at tilladelsens indehaver ikke er i stand til behørigt at iværksætte eller opretholde driften, kan tilladelsen ligeledes tilbagekaldes.

§ 80. Ved meddelelse af tilladelse i henhold til nærværende kapitel kan bestemmelserne i dette fraviges i det omfang, aftale med fremmed stat gør det påkrævet.

§ 81. Ministeren for offentlige arbejder kan udfærdige bestemmelser om overladelse af luftfartøjer eller tilbehør eller reservedele til luftfartøjer til en anden til brug for egen regning.

Kapitel 8.

Bestemmelser om lufttrafik m. v.

§ 82. Luftfart skal finde sted i overensstemmelse med de forskrifter, som ministeren for offentlige arbejder udfærdiger til undgåelse af sammenstød mellem luftfar-

tøjer og andre ulykker under luftfart eller i øvrigt til sikring mod farer eller ulemper som følge af luftfart.

§ 83. Ministeren for offentlige arbejder kan bestemme de flyveveje, som luftfartøjer skal følge under flyvning i luftveje inden for dansk område, og udfærdige særlige forskrifter om, hvilken flyveplads der skal anvendes ved afgang eller ankomst.

Ministeren for offentlige arbejder kan endvidere efter nærmere med forsvarsministeren aftalte retningslinjer bestemme de flyveveje, som luftfartøjer skal følge under flyvning inden for dansk område, men uden for kontrolleret luftrum, og udfærdige særlige forskrifter angående flyvning over rigets grænser, således om hvor grænsen må passeres.

§ 84. Når hensynet til den offentlige orden og sikkerhed kræver det, kan vedkommende myndighed pålægge et luftfartøj at lande. Landingen skal foretages snarest muligt. Er der ikke givet anden anvisning, skal fartøjet lande på nærmeste inden for riget liggende flyveplads, hvis benyttelse til flyvning står åben for offentligheden, og hvor landing er mulig.

Kommer et luftfartøj ind i et område, hvor luftfart er forbudt, skal fartøjet uden tøven forlade området og på hurtigste måde underrette vedkommende offentlige myndighed samt, såfremt myndigheden ikke giver anden anvisning, uophødelig lande på nærmeste inden for riget liggende flyveplads, hvis benyttelse til flyvning står åben for offentligheden, og hvor landing er mulig.

Såfremt bestemmelserne i nærværende paragraf ikke efterkommes, kan vedkommende myndighed med dertil egnede midler hindre luftfartøjets videre flyvning.

§ 85. Luftfartøjer må ikke uden tilladelse af ministeren for offentlige arbejder og justitsministeren eller af den, som disse dertil bemyndiger, medføre eksplosive stoffer, krigsmateriel eller krigsammunition. Ministeren for offentlige arbejder kan efter forhandling med forsvarsministeren og justitsministeren ved forskrift gøre undtagelse fra bestemmelsen i l. punktum og

fastsætter — ligeledes efter forhandling med justitsministeren — hvad der skal forstås ved eksplosive stoffer, krigsmateriel eller krigsammunition.

Ministeren for offentlige arbejder kan af hensyn til den offentlige orden og sikkerhed forbyde eller opstille vilkår for befordring af andet end det i stk. 1. nævnte gods.

Ministeren for offentlige arbejder kan endvidere efter forhandling med forsvarsministeren og justitsministeren forbyde eller give nærmere forskrifter om adgang til at medføre eller benytte fotografiapparater om bord på luftfartøjer.

§ 86. For så vidt ikke andet er fastsat ved særlig lovbestemmelse, foreskriver ministeren for offentlige arbejder, hvilke luftfartøjsdokumenter der skal forefindes, i hvilken udstrækning de skal medføres om bord, og hvorledes de skal oprettes, føres og opbevares.

§ 87. Enhver, som har retlig interesse deri, har adgang til at blive bekendt med indholdet af luftfartøjsdokumenter.

§ 88. Ministeren for offentlige arbejder bestemmer, i hvilket omfang de, der gør tjeneste på luftfartøjer, skal medføre certifikater og andre dokumenter.

§ 89. Luftfartsvæsenet og politiet har ret til at undersøge et luftfartøj og kontrollere de dokumenter, som luftfartøjet og de tjenstgørende skal være forsynet med.

Kapitel 9.

Befordring med luftfartøj.

Anvendelsesområde.

§ 90. Bestemmelserne i dette kapitel gælder befordring med luftfartøj af passagerer, rejsegods eller gods, når befordringen udføres mod betaling. Udføres befordringen af et lufttrafikforetagende, kommer loven ligeledes til anvendelse, selv om befordringen er vederlagsfri.

§ 91. Bestemmelserne i dette kapitel finder ikke anvendelse på postbefordring.

Bestemmelserne om befordringsdokumenter i §§ 92-98 finder ikke anvendelse på befordring, der udføres under usædvanlige forhold og falder uden for normal udøvelse af luftfartsvirksomhed.

Befordringsdokumenter.

§ 92. Ved befordring af passagerer skal der udstedes billet, der skal indeholde angivelse af:

- a) Afgangssted og bestemmelsessted,
- b) mindst ét aftalt mellemlandssted, såfremt afgangsstedet og bestemmelsesstedet ligger i samme stat og ét eller flere mellemlandssteder i en anden stat er aftalt,
- c) at befordringen kan være underkastet Warszawakonventionen eller lov, som i lighed med konventionen i reglen begrænser befordrerens ansvar for personskade og for tab af eller skade på rejsegods.

Såfremt ikke andet godtgøres, gælder billetten som bevis for befordringsaftalens indgåelse og for vilkårene for befordringen.

Er billet ikke udstedt, eller har den ikke det foreskrevne indhold, eller er den gået tabt, er befordringsaftalen dog gyldig. Er passageren med befordrerens samtykke kommet om bord i luftfartøjet, uden at billet er udstedt, eller indeholder billetten ikke den under c) nævnte oplysning, kan befordrerens ansvar påberåbe sig bestemmelsen om ansvarsbegrænsning i § 111.

§ 93. Ved befordring af indskrevet rejsegods skal rejsegodsbevis udstedes. Såfremt rejsegodsbeviset ikke er hæftet sammen med eller indføjet i en passagerbillet, der opfylder de i § 92, stk. 1, fastsatte krav, skal det indeholde angivelse af:

- a) Afgangssted og bestemmelsessted,
- b) mindst ét aftalt mellemlandssted, såfremt afgangsstedet og bestemmelsesstedet ligger i samme stat og ét eller flere mellemlandssteder i en anden stat er aftalt,
- c) at befordringen kan være underkastet Warszawakonventionen eller lov, som i lighed med konventionen i reglen be-

F. t. l. om luftfart.

grænser beforderens ansvar for tab af eller skade på rejsegods.

Såfremt ikke andet godtgøres, gælder rejsegodsbeviset som bevis for, at rejsegodset er indskrevet, og for vilkårene for befordringen.

Er rejsegodsbevis ikke udstedt, eller har det ikke det foreskrevne indhold, eller er det gået tabt, er befordringsaftalen dog gyldig. Har befordreren modtaget rejsegodset, uden at rejsegodsbevis er udstedt, eller indeholder beviset ikke den under c) nævnte oplysning og det heller ikke er vedhæftet eller indføjet i en passagerbillet, der indeholder den i § 92, stk. 1 c), nævnte oplysning, kan befordreren ikke påberåbe sig bestemmelsen om ansvarsbegrænsning i § 111, stk. 2.

§ 94. Ved godsbefordring kan befordreren kræve, at afsenderen udfærdiger og afgiver til ham et dokument, betegnet som luftfragt-brev, og afsenderen kan kræve, at befordreren modtager dette dokument.

Er luftfragt-brev ikke udfærdiget, eller har det ikke det foreskrevne indhold, eller er det gået tabt, er befordringsaftalen dog gyldig.

§ 95. Luftfragt-brevet udfærdiges af afsenderen i tre eksemplarer og afleveres til befordreren sammen med godset. Det første eksemplar skal påtegnes „For befordreren“ og underskrives af afsenderen. Det andet eksemplar skal påtegnes „For modtageren“ og underskrives både af afsenderen og befordreren. Dette eksemplar skal følge med godset. Det tredje eksemplar underskrives af befordreren og tilbageleveres afsenderen efter godsets modtagelse.

Beforderens underskrift skal påføres luftfragt-brevet, forinden godset tages om bord i luftfartøjet; den kan erstattes af stempel. Afsenderens underskrift kan være trykt eller erstattes af stempel.

Har befordreren udfærdiget luftfragt-brevet efter afsenderens anmodning, anses han, hvis ikke andet bevises, for at handle på afsenderens vegne.

§ 96. Omfatter befordringen flere stykker gods, skal afsenderen på befordreren be-
gæring udfærdige særskilte luftfragt-breve.

§ 97. Luftfragt-brevet skal indeholde angivelse af:

- a) Afgangssted og bestemmelsessted,
- b) mindst ét aftalt mellemlandssted, såfremt afgangsstedet og bestemmelsesstedet ligger i samme stat og ét eller flere mellemlandssteder i en anden stat er aftalt,
- c) at befordringen kan være omfattet af Warszawakonventionen eller lov, som i lighed med konventionen i reglen begrænser beforderens ansvar for tab af eller skade på gods.

§ 98. Tages gods med beforderens samtykke om bord i luftfartøjet, uden at luftfragt-brev er udfærdiget, eller indeholder luftfragt-brevet ikke den oplysning, som er foreskrevet i § 97 c), kan befordreren ikke påberåbe sig bestemmelsen om ansvarsbegrænsning i § 111, stk. 2.

§ 99. Afsenderen er ansvarlig for skade, som befordreren eller nogen, over for hvem denne er ansvarlig, lider som følge af, at afsenderens oplysning i luftfragt-brevet angående godset ikke har det foreskrevne indhold eller i øvrigt er urigtig eller ufuldstændig.

§ 100. Såfremt ikke andet godtgøres, gælder luftfragt-brevet som bevis for befordringsaftalens indgåelse, for godsets modtagelse og for vilkårene for befordringen.

Luftfragt-brevets angivelser af godsets vægt, dimensioner, indpakning og stykketal anses som rigtige, hvis ikke andet bevises. Andre oplysninger i luftfragt-brevet om godsets mængde, rumindhold eller om dets tilstand gælder derimod ikke som bevis mod befordreren, medmindre denne i afsenderens nærværelse har undersøgt rigtigheden af disse og har bekræftet dette ved påtegning på luftfragt-brevet, eller angivelsen angår godsets synlige tilstand.

Ret til at råde over godset og udlevering af godset.

§ 101. Mod opfyldelse af sine forpligtelser efter befordringsaftalen kan afsenderen, såfremt det kan ske uden skade for befor-

dreren eller andre afsendere, råde over godset ved at tage det tilbage på afgang- eller bestemmelsesflyvepladsen, standse det i tilfælde af landing undervejs, lade det udleveres på bestemmelsesstedet eller undervejs til en anden end den i luftfragtbrevet angivne modtager eller kræve det tilbage-sendt til afgangsflyvepladsen. Afsenderen skal dog erstatte de dermed forbundne omkostninger. Kan afsenderens ordre ikke udføres, skal befordreren straks underrette ham herom.

Udfører befordreren afsenderens ordrer, uden at det til denne tilbageleverede eksemplar af luftfragtbrevet forevises, er befordreren ansvarlig for skade, som derved måtte påføres rette indehaver af luftfragtbrevet, dog med regres til afsenderen.

Afsenderens ret ophører samtidig med, at modtagerens ret indtræder efter § 102. Nægter modtageren at tage imod fragtbrevet eller godset, eller kan han ikke træffes, genindtræder afsenderen i sin ret til at råde over godset.

§ 102. Når godset er ankommet til bestemmelsesstedet, kan modtageren, bortset fra de i § 101 nævnte tilfælde, kræve, at befordreren udleverer luftfragtbrevet og godset til ham mod betaling af de skyldige beløb og mod opfyldelse af de befodringsvilkår, der er angivet i luftfragtbrevet.

Befodreren skal, så snart godset er kommet frem, underrette modtageren derom, hvis ikke andet er aftalt.

§ 103. Indrømmer befordreren, at godset er gået tabt, eller er det ikke ankommet senest syv dage efter, at det skulle være kommet frem, kan modtageren gøre de af fragtaftalen flydende rettigheder gældende mod befordreren.

§ 104. Enhver aftale, der indeholder afvigelser fra bestemmelserne i §§ 101-103, er ugyldig, medmindre den er anført i luftfragtbrevet.

§ 105. Afsenderen er forpligtet til at give de oplysninger og til at vedlægge luftfragtbrevet de dokumenter, som er nødvendige til opfyldelse af told-, accise- eller politiforskrifter, forinden godset kan udleveres til

modtageren. Afsenderen er ansvarlig over for befordreren for skade, som måtte følge af, at disse oplysninger eller dokumenter mangler, er ufuldstændige eller ikke er forskriftsmæssige, medmindre befordreren eller hans folk har gjort sig skyldige i fejl eller forsømmelse.

Befodreren er ikke pligtig at undersøge, om disse oplysninger og dokumenter er rigtige eller fuldstændige.

Befodrerenes ansvar.

§ 106. Bliver en passager dræbt, eller lider han skade på legeme eller helbred som følge af en begivenhed, der er indtruffet om bord i et luftfartøj eller under indstigning eller udstigning, er befordreren ansvarlig derfor.

§ 107. Bliver indskrevet rejsegods eller gods beskadiget, eller går det tabt som følge af en begivenhed, der er indtruffet inden for den tid, det er i befordrerenes varetægt, enten på flyveplads eller om bord i luftfartøj eller på et hvilket som helst andet sted, når landing sker uden for flyveplads, er befordreren ansvarlig derfor.

Omfatter befodringsaftalen også befodrning til lands eller til vands uden for flyveplads ved indladning, udlevering eller om-ladning, formodes enhver rejsegodset eller godset tilføjet skade at være indtruffet inden for den i stk. 1. angivne tid, hvis ikke andet bevises.

§ 108. For skade, som følger af forsinkelse ved luftbefodrning af passagerer, indskrevet rejsegods eller gods, er befordreren ansvarlig.

§ 109. Befodreren er fri for ansvar, såfremt han beviser, at han selv og hans folk har taget alle nødvendige forholdsregler for at undgå skaden, eller at dette ikke har været muligt for dem.

§ 110. Beviser befordreren, at den skadelidte ved egen skyld har medvirket til skaden, kan erstatningen nedsættes eller helt bortfalde.

§ 111. Ved befordring af passagerer er befordrerens ansvar for hver enkelt begrænset til et beløb af 36 500. kr. Aftale kan dog træffes om en højere ansvarsgrænse.

Ved befordring af indskrevet rejsegods eller gods er befordrerens ansvar begrænset til et beløb af 37 kr. pr. kg. Har passageren eller afsenderen ved godsets aflevering til befordrerens særligt angivet den interesse, der er forbundet med godsets udlevering på bestemmelsesstedet, og betalt det fragttillæg, som måtte være fastsat, gælder det angivne beløb som grænse for befordrerens ansvar, medmindre han beviser, at det overstiger passagerens eller afsenderens virkelige interesse. I tilfælde af tab, beskadigelse eller forsinkelse af en del af det indskrevne rejsegods eller gods eller af noget, som måtte være indeholdt deri, omfatter den vægt, der vil være at tage i betragtning ved fastsættelsen af det beløb, hvortil befordrerens ansvar er begrænset, kun den samlede vægt af de pågældende stykker gods. Såfremt tabet, beskadigelsen eller forsinkelsen forringer værdien af andre stykker gods, som omfattes af samme rejsegodsbevis eller luftfragtbrief, skal også den samlede vægt af dette gods medregnes ved fastsættelsen af ansvarsgrænsen.

For genstande, som passagererne beholder i deres egen varetægt, er befordrerens ansvar begrænset til et beløb af 730 kr. for hver passager.

De i nærværende paragraf foreskrevne ansvarsgrænser skal ikke være til hinder for, at retten kan tilkende sagsøgeren erstatning for sagsomkostninger. Dette gælder dog ikke, såfremt den tilkendte erstatning, bortset fra sagsomkostninger, ikke overstiger det beløb, som befordrerens skriftligt måtte have tilbudt sagsøgeren inden seks måneder efter den begivenhed, som var årsag til skaden, eller forinden retssag blev anlagt, såfremt dette skete senere.

De i nærværende paragraf omhandlede erstatningsbeløb beregnes i guldværdi. Sker der ændringer i kronens guldværdi, således som denne er anmeldt til Den internationale Valutafond ved denne lovs ikrafttræden, ændres de anførte erstatningsbeløb i overensstemmelse med den nye guldværdi. I tilfælde af søgsmål foretages omregningen efter guldværdien på den dag, dommen afsiges.

§ 112. Forbehold, der tilsigter at fritage befordrer for ansvar eller at fastsætte en lavere ansvarsgrænse end bestemt i § 111, er ugyldige.

Ved godsbefordring gælder det i stk. 1 anførte dog ikke forbehold for tab eller beskadigelse, der hidrører fra godsets egen beskaffenhed eller fejl ved godset.

§ 113. De i § 111 fastsatte ansvarsgrænser skal ikke finde anvendelse, såfremt det bevises, at befordrerens selv eller hans folk under udførelsen af deres tjeneste har forårsaget skaden, enten med forsæt eller groft uagtsomt, vidende om, at skade sandsynligvis ville blive forårsaget.

§ 114. Sagsøges befordrerens folk for skade, de har forårsaget under udførelsen af deres tjeneste ved en mindre grad af uagtsomhed end den i § 113 anførte, må summen af de erstatningsbeløb, som pålægges dem og befordrerens, ikke overstige den for befordrerens fastsatte ansvarsgrænse.

§ 115. Modtages indskrevet rejsegods eller gods uden forbehold fra modtagerens side, formodes godset at være udleveret i god stand og i overensstemmelse med befordringsdokumentet, hvis ikke andet bevises.

Er godset beskadiget eller delvis gået tabt, skal meddelelse derom gives til befordrerens umiddelbart efter, at skaden er opdaget, og senest inden syv dage for rejsegods og fjorten dage for gods regnet fra modtagelsen. Ved forsinkelse skal meddelelse derom afgives inden enogtyve dage fra den dag at regne, da godset blev stillet til rådighed for modtageren.

Meddelelsen skal ske ved påtegning på befordringsdokumentet eller ved en skrivelse, der afsendes inden fristens udløb.

§ 116. Gives meddelelse om skaden ikke inden de i § 115 fastsatte frister, er ethvert krav mod befordrerens bortfaldet, medmindre han har handlet svigagtigt.

§ 117. Erstatningssøgsmålet skal anlægges ved retten enten på det sted, hvor befordrerens bor eller har sit hovedkontor eller har den forretningsafdeling, hvorigennem befordringsaftalen er blevet afsluttet, eller på bestemmelsesstedet.

I tilfælde af, at befordringen omfattes af Warszawakonventionen, kan erstatningsøgsmål kun anlægges ved dansk domstol eller en domstol i en stat, som har tiltrådt nævnte konvention.

§ 118. Adgangen til erstatning efter bestemmelserne i dette kapitel bortfalder, såfremt sag ikke er rejst inden to år, regnet fra luftfartøjets ankomst til bestemmelsesstedet, eller fra den dag, da luftfartøjet skulle være ankommet, eller da befordringen blev afbrudt.

§ 119. Skal en befordring, der efter befordringsaftalen er at anse som én befordring, udøves af flere efter hinanden følgende befordrere, er enhver af dem, når han modtager passagererne, det indskrevne rejsegods eller godset, ansvarlig for den del af befordringen, som det påhviler ham at udføre.

Ved befordring af indskrevet rejsegods eller gods kan afsenderen tillige holde sig til den første befordrer og den til dets udlevering berettigede til den sidste, selv om skaden eller forsinkelsen er indtruffet, medens godset var i en anden befordrers varetægt. Er herefter to befordrere ansvarlige, hæfter de solidarisk.

Sammensat befordring.

§ 120. Udføres befordringen delvis med luftfartøj og delvis med andet befordringsmiddel, gælder lovens bestemmelser kun luftbefordringen.

Vilkårene for de andre befordringsmåder kan optages i luftbefordringsdokumentet.

Andre bestemmelser.

§ 121. Ugyldige er forbehold i befordringsaftalen og aftaler forud for skaden, hvorved parterne fraviger bestemmelserne om den lov, der skal anvendes, eller om værningset.

Voldgiftsaftaler forud for skaden er kun gyldige med hensyn til godsbefordring og kun, for så vidt voldgiften skal foretages på et af de steder, der er lovligt værningset efter § 117, og sagen, for så vidt den omfattes af Warszawakonventionens bestemmelser, skal afgøres i overensstemmelse med disse.

§ 122. Ved luftbefordringsdokumenter, som er udfærdiget uden for riget eller angår international luftbefordring, er det, for så vidt angår de i § 92, stk. 1 c), § 93, stk. 1 c), og § 97 c) foreskrevne meddelelser, tilstrækkeligt, at det af befordringsdokumentet fremgår, at befordringen kan være undergivet Warszawakonventionens bestemmelser, som i reglen begrænser befordrerens ansvar for den i den pågældende bestemmelse omhandlede befordring.

Ved international luftbefordring, som falder uden for Warszawakonventionen, kan befordreren påberåbe sig bestemmelsen om ansvarsbegrænsning i § 111, selv om befordringsdokumentet ikke indeholder den i stk. 1 omhandlede angivelse.

§ 123. Ministeren for offentlige arbejder kan, for så vidt angår indenrigsk luftfart, hvor mellemlanding uden for riget ikke er aftalt, gøre undtagelse fra de i § 92, stk. 1, § 93, stk. 1, og § 97 indeholdte bestemmelser om billetter, rejsegodsbeviser og luftfragtbreve.

§ 124. Ved Warszawakonventionen forstås i denne lov den i Warszawa den 12. oktober 1929 afsluttede overenskomst om international luftbefordring, således som denne er ændret ved den i Haag den 28. september 1955 undertegnede protokol.

§ 125. Bestemmelserne i dette kapitel finder ikke anvendelse på international luftbefordring, som udføres i henhold til reservation foretaget i overensstemmelse med tillægsprotokol til artikel 2 i Warszawakonventionen af 12. oktober 1929 eller med artikel XXVI i Haagprotokollen af 28. september 1955.

§ 126. Så længe Warszawakonventionen af 12. oktober 1929 er gældende i forholdet mellem Danmark og andre stater, som har tilsluttet sig denne overenskomst, men som ikke har ratificeret eller tiltrådt Haagprotokollen af 28. september 1955, skal dog de i lov nr. 123 af 7. maj 1937 om befordring med luftfartøj indeholdte bestemmelser fortsat have gyldighed for befordringsaftaler, som afsluttes efter nærværende lovs ikrafttræden, og som falder ind under Warszawa-konventionen af 12. oktober 1929.

Kapitel 10.

Erstatning for skade.

§ 127. Sker der som følge af et luftfartøjs benyttelse til luftfart skade på person eller ting uden for fartøjet, er ejeren, henholdsvis den, for hvis regning luftfartøjet benyttes, forpligtet til at erstatte skaden.

Erstatningspligten bortfalder, såfremt det oplyses, at den skadelidte selv ved forsæt eller grov uagtsomhed har hidført skaden.

I tilfælde af skade på person kan erstatning kræves for lidelse, lyde og vansir. Hvis den til erstatning berettigede helt eller delvis har mistet sin arbejdsevne, tilkommer der ham erstatning for vedvarende forringelse af erhvervsevnen. Afgår den skadelidte ved døden som følge af ulykken, kan den, der ved dødsfaldet har mistet en forsørger, kræve erstatning for det tab, vedkommende kan antages at have lidt.

Den, der har bekostet begravelsen, kan fordre udgifterne hertil refunderet, for så vidt de ikke overstiger, hvad der efter afdødes forhold er passende.

§ 128. Reglen i § 127, stk. 1, kommer ikke til anvendelse, når det drejer sig om skade, der forårsages på person eller ting, som befinder sig inden for området af en godkendt flyveplads.

Forårsages skaden på fartøj eller ladning ved sammenstød mellem fartøjer, skal forskrifterne i sølovens §§ 220 og 221 komme til anvendelse.

Sker der ved sammenstød mellem to eller flere fartøjer skade, som det påhviler dem, for hvis regning fartøjerne benyttes, hver for sig at erstatte efter reglen i § 127, stk. 1, hæfter de solidarisk. Domstolene afgør under hensyn til de foreliggende omstændigheder, hvor stor en del af den erlagte erstatning hver af dem skal kunne tilbagefordre hos den eller de medansvarlige.

§ 129. Ved bestemmelserne i §§ 127 og 128 gøres ingen indskrænkning i den ret til at kræve erstatning, som i øvrigt måtte følge af almindelige retsregler.

§ 130. Ejeren af et fartøj, som agtes benyttet til luftfart inden for dansk område i henhold til § 2 a), eller til forsøgsluftfart

i henhold til § 2 c), skal — hvis ejeren ikke er staten — have tegnet og holde i kraft forsikring for dækning af erstatningskrav, som måtte opstå mod ham selv eller mod brugeren for skade som følge af luftfarten på person eller ting uden for fartøjet. Forsikringen skal tegnes i forsikringsselskab og på betingelser, som ministeren bestemmer. Ophører forsikringen at gælde, hæfter forsikringsselskabet over for tredjemand dog for skade efter policens pålydende endnu i 2 måneder efter, at selskabet for ministeren har anmeldt forsikringens ophør, medmindre fartøjet — såfremt det er registreret — i mellemtiden måtte være blevet udslettet af registret, eller tilladelsen til forsøgsluftfart efter § 2 c) i mellemtiden måtte være blevet tilbagekaldt.

Ministeren kan bestemme, at fartøjets ejer i stedet for forsikring skal stille anden af ministeren godkendt sikkerhed for dækning af de i stk. 1 nævnte erstatningskrav.

Benyttes fartøjet til luftfart inden for dansk område i henhold til § 2 b) eller — bortset fra forsøgsluftfart — § 2 c), bestemmer ministeren, hvorvidt der skal foreligge forsikring eller anden sikkerhedsstillelse til dækning af de i §§ 127 og 128 omhandlede erstatningskrav.

Kapitel 11.

Flyveulykker.

Redningstjeneste.

§ 131. Forskrifter angående de eftersøgnings- og redningsforanstaltninger, der skal træffes, når et luftfartøj er savnet, forulykket eller i nød, udfærdiges efter forhandling med forsvarsministeren, handelsministeren og justitsministeren af ministeren for offentlige arbejder, der herunder kan give forskrifter om pligt for private personer eller virksomheder til at yde fornøden bistand samt om godtgørelse for sådan medvirken.

Bjærgning af luftfartøjer.

§ 132. Den, som bjærger eller medvirker til bjærgningen af et luftfartøj, der er forulykket eller stedt i nød, eller ombord-

værende gods eller noget, som har hørt til sådant luftfartøj eller gods, har ret til bjærgeløn i overensstemmelse med de om bjærgning af skibe eller dertil hørende gods fastsatte regler, hvad enten bjærgningen sker på søen, landjorden eller i luften. Den, der redder eller medvirker til redning af menneskeliv under den nød, som har givet anledning til bjærgningen, har krav på andel i bjærgelønnen.

Ligeledes tilkommer der den, der har afholdt ekstraordinære udgifter, som har været uomgængelig nødvendige for at bevare et luftfartøj, ret til godtgørelse af de afholdte udgifter, medmindre han har handlet imod et udtrykkeligt og beføjet forbud af luftfartøjschefen.

Kravet på bjærgeløn eller på godtgørelse af sådanne ekstraordinære udgifter må ikke overstige værdien af det bjærgede — henholdsvis af luftfartøjet — med tillæg af fragt for gods og passagerer.

§ 133. Ejeren af bjærged gods hæfter kun med værdien af det bjærgede, og kravet er sikret med pant i godset forud for alle på dette hvilende behæftelser. Udleveres godset, bortfalder panteretten.

Om panteret i luftfartøjer for krav på bjærgeløn eller på godtgørelse af de i § 132 omhandlede ekstraordinære udgifter gælder de i lov nr. 135 af 31. marts 1960 § 5 fastsatte regler.

Undersøgelse af flyveulykker m. v.

§ 134. Når der er indtruffet en flyveulykke, som medfører, at nogen i eller uden for luftfartøjet afgår ved døden eller kommer alvorligt til skade, eller hvorved luftfartøjet eller ejendom uden for dette lider alvorlig skade, skal der iværksættes en undersøgelse, der, såfremt ikke andet er bestemt af ministeren for offentlige arbejder, skal ske ved luftfartsvæsenet.

Det samme gælder, når der har været alvorlig fare for en sådan flyveulykke, eller der er indtruffet noget, som tyder på, at der har foreligget en væsentlig fejl ved luftfartøjet eller ved luftfartsanlæg på jorden eller disses drift.

§ 135. Når en flyveulykke er indtruffet inden for dansk område, må luftfartøjet,

dets dele eller indhold eller spor i øvrigt efter ulykken ikke fjernes eller røres, før luftfartsvæsenet har tilendebragt sine undersøgelser, medmindre der af politiet i forståelse med luftfartsvæsenet gives tilladelse dertil.

Luftfartøjet, dets dele eller indhold kan dog uden sådan tilladelse fjernes eller flyttes i den udstrækning, det må anses for nødvendigt for at frigøre personer eller dyr, fjerne post fra luftfartøjet, forhindre ødelæggelse ved ild eller af anden årsag eller for at forhindre, at luftfartøjet, dets dele eller indhold er til fare eller alvorlig ulempe for offentligheden.

§ 136. Luftfartsvæsenet har adgang til ulykkesstedet for at foretage en undersøgelse af luftfartøjet eller detses vragerer, uanset om disse befinder sig på privat område, og til at træffe de i dette øjemed fornødne foranstaltninger.

Luftfartsvæsenet kan kræve fremlagt bøger og andre dokumenter vedrørende luftfartøjet og dets besætning og har ret til at foretage afhøringer af luftfartøjets ejer eller bruger samt besætning og enhver anden person, som måtte formodes at kunne give oplysninger af betydning for opklaring af årsagen til ulykken.

Politiets bistand kan kræves til undersøgelsen i det omfang, det skønnes fornødent. Foreligger mistanke om et strafbart forhold, kan politiet selvstændigt foretage de efterforskningsskridt, der af anklagemyndigheden skønnes fornødne, og kan herved kræve bistand af luftfartsvæsenet. Nærmere regler om politiets virksomhed i forhold til luftfartsvæsenets kan i øvrigt fastsættes af justitsministeren efter forhandling med ministeren for offentlige arbejder.

Luftfartøjsejeren eller brugeren samt andre, for hvis interesser undersøgelsen kan have betydning, bør derhos gøres bekendt med det under undersøgelsen fremkomne og have lejlighed til at begære yderligere undersøgelse foretaget.

§ 137. Når luftfartsvæsenet har afsluttet sin undersøgelse, skal det så snart som muligt til ministeren for offentlige arbejder afgive rapport over undersøgelsens resultat. Rapporten skal foruden en redegørelse for

årsagen eller den sandsynlige årsag til ulykken indeholde en udtalelse om de forholdsregler, der kan træffes for at undgå yderligere ulykker af samme eller lignende årsager.

Endvidere skal der med undersøgelsesrapporten følge en udtalelse om, hvorvidt der efter luftfartsvæsenets opfattelse foreligger overtrædelse af gældende forskrifter eller misligholdelse af tjenestepligter.

Såfremt luftfartsvæsenet ved undersøgelsen af en ulykke konstaterer, at en certifikatindehaver i forbindelse med ulykken har gjort sig skyldig i et forhold, der kan give anledning til inddragelse af certifikatet, skal det fremkomme med indstilling i så henseende.

Ministeren for offentlige arbejder kan bestemme, at undersøgelsesrapporten eller dele af den skal offentliggøres.

Foreligger der efter ministerens eller luftfartsvæsenets opfattelse strafbart forhold, tilstilles rapporten anklagemyndigheden.

§ 138. Dersom ministeren for offentlige arbejder på grund af ulykkens omfang eller i øvrigt skønner det påkrævet, kan han — uanset tidligere af luftfartsvæsenet foretagne undersøgelser — bestemme, at der i sagens anledning afholdes en undersøgelse ved en særlig undersøgelseskommission.

Tilsvarende undersøgelse kan efter ministerens bestemmelse foretages, når omstændighederne tyder på, at der har været alvorlig fare for en flyveulykke, eller at der har foreligget en væsentlig fejl ved luftfartøjet eller ved luftfartsanlæg på jorden eller disses drift.

§ 139. Den i § 138 nævnte kommissions medlemmer udnævnes af ministeren for offentlige arbejder, for formandens vedkommende efter forhandling med justitsministeren.

Kommissionen består af en dommer som formand samt af et af ministeren nærmere fastsat antal sagkyndige medlemmer, der repræsenterer indgående kendskab til flyvemateriel og til føring af sådant materiel samt til de internationale sikkerhedsbestemmelser vedrørende luftfart. Ved den enkelte undersøgelse medvirker foruden formanden normalt 4 af de sagkyndige, udpegede af ministeren.

Finder ministeren det nødvendigt, kan han efter indstilling fra kommissionens formand og efter forhandling med justitsministeren beskikke en repræsentant for det offentliges interesse under den enkelte sags behandling i kommissionen.

Som suppleant for formanden i dennes forfald beskikkes en næstformand, der ligeledes skal være dommer.

Endvidere skal der til kommissionen være knyttet en sekretær, og kommissionen kan, når det skønnes påkrævet, tilkalde særlige sagkyndige.

Såvel kommissionens medlemmer som suppleanten beskikkes for en periode af 4 år.

Der tillægges kommissionens formand og medlemmer vederlag, hvis størrelse fastsættes af ministeren for offentlige arbejder efter forhandling med finansministeren.

§ 140. Ministeren for offentlige arbejder kan i særlige tilfælde anmode ét eller flere af kommissionens sagkyndige medlemmer om at følge luftfartsvæsenets forannævnte efterforskning.

§ 141. For så vidt andet ikke er bestemt ved denne lov, sker behandlingen af de til kommissionen henviste sager efter de for ekstraordinære retter i straffesager gældende regler, jfr. retsplejelovens § 21.

Personer, for hvis vedkommende der skønnes at kunne blive spørgsmål om straf eller erstatningsansvar, er, når de er indkaldt til afhøring, berettigede til at møde med sagfører.

Kommissionens møder er offentlige, medmindre kommissionen af hensyn til sagens oplysning eller af andre særlige grunde træffer anden bestemmelse.

§ 142. Når undersøgelsen er afsluttet, fremkommer kommissionen med en redegørelse angående årsagen eller den sandsynlige årsag til ulykken eller risikoen for ulykke, om muligt endvidere med forslag til foranstaltninger, der vil være egnede til at forebygge ulykke og ulykkesrisiko af samme eller lignende art.

Kommissionen kan i samme forbindelse fremkomme med en udtalelse om, hvorvidt der bør gøres ansvar gældende mod nogen, og hvilke skridt der i så fald bør foretages. Finder kommissionen eller ministeren for

offentlige arbejder, at der kan være spørgsmål om at gøre strafansvar gældende mod nogen, tilstilles redegørelsen og kommissionens udtalelse anklagemyndigheden.

§ 143. Kommissionens redegørelse angående årsagen eller den sandsynlige årsag til ulykken, faren for ulykke eller fejl ved luftfartøjet eller luftfartsanlæg på jorden eller disses drift kan af ministeren for offentlige arbejder stilles til rådighed for pressen.

§ 144. Ministeren for offentlige arbejder kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler om bevogtning, beskyttelse, fjernelse og flytning af forulykkede luftfartøjer.

Kapitel 12.

Forskellige bestemmelser.

§ 145. Såfremt der, når en flyvning skal påbegyndes, er grund til at antage, at det pågældende luftfartøj ikke er luftdygtigt eller bemandet på behørig måde, eller de for den pågældende flyvning i øvrigt gældende vilkår efter denne lov eller de i medfør heraf udfærdigede bestemmelser ikke er opfyldt, kan vedkommende myndighed forbyde luftfartøjets start samt om fornødent hindre, at det forlader flyvepladsen, indtil forholdet er bragt i orden. Beslutning herom træffes af luftfartsvæsenet eller den, som luftfartsvæsenet bemyndiger hertil; i sidstnævnte tilfælde skal beslutningen uopholdelig forelægges luftfartsvæsenet til prøvelse.

§ 146. Såfremt der ikke for et luftfartøj, som skal afgå fra en flyveplads, hvis benyttelse til flyvning står åben for offentligheden, er erlagt afgift, som står i forbindelse med fartøjets seneste landing og ophold på samt afgang fra flyvepladsen, kan dennes indehaver hindre, at luftfartøjet forlader flyvepladsen, indtil afgiften er betalt, eller der er stillet fornøden sikkerhed for betalingen.

§ 147. Om fritagelse for arrest og forbud henvises til den derom gældende lovgivning.

§ 148. Ministeren for offentlige arbejder fastsætter de afgifter, der vil være at erlægge for offentlige forretninger, der foretages i henhold til denne lov.

Ministeren kan endvidere bestemme, at de omkostninger, der er forbundet med udførelsen af de i stk. 1 omhandlede forretninger, skal betales af den, i hvis interesse forretningen udføres.

De i stk. 1 og 2 omhandlede afgifter og omkostninger kan inddrives ved udpantning.

Kapitel 13.

Straffebestemmelser.

§ 149. Med hæfte eller fængsel indtil 2 år straffes den, som efter at have nydt spiritus gør eller forsøger at gøre tjeneste på et luftfartøj i strid med bestemmelserne i § 50, stk. 1. Med samme straf anses den, der gør tjeneste på et luftfartøj til trods for, at retten hertil er inddraget, frakendt eller frataget ham i medfør af § 150. Under særlig formildende omstændigheder kan dog straf af bøde anvendes.

Bestemmelserne i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på den, der gør tjeneste i en af de i § 74 omhandlede stillinger.

Med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år straffes den, der overtræder § 21, § 28, § 32, stk. 3, § 36, stk. 1 og 2, § 39, § 41, stk. 1, § 42, § 50, stk. 2, 3, 5 og 6, § 60, stk. 1, 1. pkt., og stk. 4, § 74, jfr. § 50, stk. 2, 3, 5 og 6, § 84, stk. 2, § 85, stk. 1, § 130 og § 135.

Overtrædelse af § 2, stk. 1, § 12, stk. 1, 1-3. pkt., § 13, stk. 2, § 20, § 48, stk. 2, § 55, stk. 1, § 66 og § 75, stk. 1 og 2, straffes med bøde eller hæfte.

Overtrædelse af § 18, § 37, stk. 3, § 38 og § 72 straffes med bøde.

Gør en luftfartøjschef eller et besætningsmedlem sig skyldig i grov eller oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed med hensyn til opfyldelsen af de pligter, der påhviler ham efter §§ 43-49, straffes han med bøde eller hæfte. Har han ved sit forhold fremkaldt fare for andres liv eller helbred eller for fartøjet, kan straffen stige til fængsel i indtil 2 år.

Den, der undlader at efterkomme et påbud eller forbud, der er udstedt i henhold til loven eller de i medfør af denne fastsatte forskrifter, straffes med bøde eller hæfte. Straffen for tilsidesættelse af et pålæg i henhold til § 84, stk. 1, kan dog stige til fængsel i 2 år.

Overtrædelse af bestemmelser, der fastsættes i medfør af § 3, §§ 82-83 og § 85, stk. 2 og 3, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år. I øvrigt kan det i de forskrifter, der fastsættes i medfør af loven, bestemmes, at overtrædelser af forskrifterne medfører straf af bøde eller hæfte.

For overtrædelser, der begås af aktieselskaber, andelselskaber el. lign., kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar.

Sagerne behandles som politisager, medmindre tiltalen angår et forhold, hvor der opstår spørgsmål om frakendelse af retten til at gøre tjeneste på et luftfartøj, jfr. § 150, eller i anden særlig stilling, jfr. § 74. Er der spørgsmål om idømmelse af fængselsstraf, skal der på tiltaltes begæring beskikkes ham en forsvarer.

§ 150. Frakendelse af retten til at gøre tjeneste på et luftfartøj skal finde sted, når tjenesten er udøvet på groft uforsvarlig måde, eller det i øvrigt efter beskaffenheden af den under tjenesten begåede forseelse og under hensyn til, hvad der foreligger oplyst om tiltaltes forhold som tjenstgørende på luftfartøj, findes betænkeligt af hensyn til sikkerheden, at han gør tjeneste på et luftfartøj.

Har nogen, der har nydt spiritus i et sådant omfang som angivet i § 50, stk. 1, gjort eller forsøgt at gøre tjeneste på et luftfartøj, skal retten til at gøre sådan tjeneste ligeledes frakendes ham.

Frakendelsen sker for et bestemt tidsrum, ikke under 6 måneder, eller for bestandig. Sker den i medfør af stk. 2, skal den normalt vare ikke under 1 år. Har retten midlertidigt været inddraget i medfør af bestemmelsen i stk. 6, bliver det i dommen at bestemme, at en dertil svarende del af frakendelsestiden skal anses for forløbet.

Er retten til at gøre tjeneste på et luftfartøj i henhold til denne eller nogen tidligere lov frakendt nogen for længere tid

end 3 år, kan spørgsmålet om generhvervelse af retten inden frakendelsestidens udløb indbringes for den ret, der i sidste instans har truffet bestemmelse om rettens frakendelse. Indbringelsen, der sker efter de i borgerlig straffelovs § 78, stk. 3, indeholdte regler, kan tidligst finde sted, når der er forløbet 3 år af frakendelsestiden, og retten kan kun gengives, når ganske særlige omstændigheder foreligger. Har retten til at gøre tjeneste på et luftfartøj tidligere været frakendt vedkommende, kan gengivelse af retten inden frakendelsestidens udløb kun ske rent undtagelsesvis og tidligst, når der er forløbet 6 år af frakendelsestiden.

Sager, i hvilke der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om frakendelse af retten til at gøre tjeneste på et luftfartøj, kan alene afgøres ved dom. Dennes virkning standses ikke ved anke eller kære.

Skønner luftfartsvæsenet, at betingelserne for at frakende en person retten til at gøre tjeneste på et luftfartøj foreligger, kan det midlertidigt inddrage retten, dog at vedkommende dommer, inden spørgsmålet endeligt afgøres ved dommen, atter kan ophæve den af luftfartsvæsenet truffene bestemmelse. Afsiges der frifindende dom i første instans og dommen påankes af anklagemyndigheden, kan denne, hvor forholdene særlig taler for at opretholde fratagelsen af retten til at gøre tjeneste under anken, indbringe spørgsmålet herom for landsretten, der træffer afgørelse ved kendelse.

Når retten til at gøre tjeneste på et luftfartøj er inddraget eller frakendt efter bestemmelserne i denne paragraf, skal den pågældendes certifikat indleveres til luftfartsvæsenet. Om enhver sådan inddragelse eller frakendelse skal der snarest indrykkes bekendtgørelse i de af luftfartsvæsenet udsendte meddelelser.

Bliver en person i medfør af § 70 i færdselsloven frakendt retten til at føre motordrevet køretøj, kan ministeren for offentlige arbejder for det tidsrum, for hvilket frakendelse er sket, fratage den pågældende retten til at gøre tjeneste på et luftfartøj, såfremt det strafbare forhold, for hvilket han er dømt, begrunder en nærliggende fare for misbrug

af retten. Den pågældende kan begære spørgsmålet om berettigelsen af fratagelsen indbragt for domstolene. Bestemmelserne i nærværende paragraf finder da i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Er en person, der har dansk indfødsret eller er bosat i den danske stat, i fremmed stat straffet for et forhold, der bedømt efter nærværende lov ville have medført frakendelse af retten til at gøre tjeneste på et luftfartøj i medfør af nærværende paragraf, kan sådan frakendelse ske under en offentlig, i dette øjemed anlagt sag. Bestemmelserne i nærværende paragraf finder da i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Bestemmelserne i stk. 1-9 finder tilsvarende anvendelse på den, der gør tjeneste i stilling som i § 74 omhandlet.

Kapitel 14.

Gennemførelsesbestemmelser.

§ 151. Under behørig hensyntagen til luftfartens sikkerhed eller almene interesser

i øvrigt kan ministeren for offentlige arbejder, for så vidt angår luftfartøjer, som ikke har fører om bord, eller som fremdrives ved andet end motor, eller som ellers er af særlig beskaffenhed, gøre undtagelse fra lovens regler og give særlige forskrifter, dog ikke for så vidt angår bestemmelser af privatretligt eller strafferetligt indhold.

Ministeren kan give forskrifter om indretninger, der er bestemt til at bevæge sig i luften uden at være luftfartøjer.

§ 152. Ministeren for offentlige arbejder kan bestemme, at luftfartsvæsenet — ud over den samme ved bestemmelserne i loven tillagte myndighed — skal udøve visse af de ministeren ved loven tillagte beføjelser.

§ 153. Ministeren for offentlige arbejder kan give nærmere forskrifter til gennemførelse og udfyldelse af bestemmelserne i denne lov.

Ministeren kan endvidere bemyndige luftfartsvæsenet til at meddele de i stk. 1 omhandlede forskrifter.

II. Militær og anden ikke-erhvervsmæssig statsluftfart.

Kapitel 15.

§ 154. Bestemmelse om, i hvilken udstrækning og eventuelt med hvilke ændringer og tilføjelser de i denne lov fastsatte bestemmelser om civil luftfart og de i medfør heraf udfærdigede forskrifter skal få anvendelse på danske militære luftfartøjer og i øvrigt i forbindelse med militær luftfart, træffes af forsvarsministeren. Bestemmelser, der berører civil luftfart, kan, for så vidt de afviger fra de i nærværende lov givne, kun gennemføres efter forhandling med ministeren for offentlige arbejder.

Hvad der er bestemt om bjærgning i § 132, skal dog altid gælde de i stk. 1 nævnte luftfartøjer.

§ 155. For så vidt angår danske luftfartøjer, som ikke er militære, men udelukkende anvendes af den danske stat i ikke-erhvervsmæssigt øjemed, kommer de i denne lov fastsatte bestemmelser om civil luftfart — med undtagelse af bestemmelsen i § 133 — til anvendelse.

Ministeren for offentlige arbejder kan bestemme, at visse af lovens regler ikke skal få anvendelse på de i stk. 1 omhandlede luftfartøjer. Hvad der er bestemt om bjærgning i § 132 og om straf i kap. 13, skal dog altid gælde de i stk. 1 nævnte luftfartøjer.

§ 156. Luftfart over dansk område med fremmede militære luftfartøjer og med andre fremmede luftfartøjer, som udelukkende anvendes til statsformål af ikke-erhvervsmæssig art, kan kun finde sted efter forud given tilladelse eller i henhold til bestemmelser for fremmede militære luftfartøjers adgang til dansk område under fredsforhold.

Sådan tilladelse med dertil knyttede betingelser meddeles, for så vidt angår militære luftfartøjer, af forsvarsministeren efter fornøden forhandling med ministeren for offentlige arbejder og for de øvrige af de i stk. 1 omhandlede luftfartøjer af ministeren for offentlige arbejder.

III. Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser m. v.

Kapitel 16.

§ 157. Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes ved kongelig anordning.

Det kan ved kongelig anordning bestemmes, at enkelte af lovens bestemmelser skal træde i kraft særskilt.

Ved lovens ikrafttræden ophæves lov nr. 175 af 1. maj 1923 om luftfart, ændret i overensstemmelse med lov nr. 124 af 7. maj 1937, og de i henhold dertil udfærdigede bestemmelser, medmindre disse udtrykkeligt opretholdes ved bekendtgørelse i medfør af nærværende lov.

Endvidere ophæves lov nr. 411 af 12. juli 1946 om sikring af indflyvningen til offent-

lige lufthavne og landingspladser samt lov nr. 123 af 7. maj 1937 om befordring med luftfartøj, jfr. dog § 126.

§ 158. For Grønland gælder loven kun med de af den særlige grønlandske lovgivning flydende lempelser. Såfremt det måtte blive nødvendigt i Grønland at foretage ekspropriationer i henhold til denne lov, vil de nærmere regler om fremgangsmåden herved være at fastsætte i en særlig lov.

Loven gælder ikke for Færøerne. Ved kgl. anordning kan det dog bestemmes, at loven tillige skal gælde for Færøerne i det omfang og med de ændringer, som indstilles af Færøernes lagting.

Gustav Pedersen.

/ Horn.